

"וקול דממה דקה יישמע..."

- (1) " וישמעו את קול ה' א-לוהים מתהלך בגן לרוח היום... ויקרא ה' א-לוהים אל האדם ויאמר לו איכה " (בראשית ג-ח)
- (2) " את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף... " (דברים ה-יח)
- (3) " ויאמר מלך מצרים למיילדות העבריות אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה " (שמות א-טו)
- רש"י : פועה- זו מרים, על שם שפועה ומדברת והוגה לוולד כדרך הנשים המפייסות תינוק הבוכה.
- (4) " הרי הדבר ברור, שהלשון לכל צירופיה אינה מכניסה אותנו כלל למחיצתם הפנימית, למהותם הגמורה של הדברים, אלא אדרבה, היא עצמה חוצצת בפניהם... אין אומר ואין דברים, אלא תהייה עולמית, מה נצחי קפוא על השפתיים... בלימה " –בלום פיך מלדבר... " כי לא יראני האדם וחי " – אומר התוהו, וכל דבור, כל נדנד של דבור, הוא כיסוי משהו על קורטוב של בלימה (ח.ב. ביאליק, גילוי וכיסוי בלשון)
- (5) " שתיקת ה' שונה משתיקת האדם. היא לא מתנגדת לדיבור. שתיקה ודיבור הם אחד בה'...בתפילה, הדיבור עולה מן הדממה כשם שכל דיבור אמתי עולה מן הדממה, אבל הוא עולה ממנה רק כדי ללכת אל ה', אל " קול הדממה הדקה " . (מקס פיקאר, עולם הדממה)
- (6) " הדיבור מגיח מתהום השתיקה, ובתהודה שהוא נותן למילים, הוא מציין בעת ובעונה אחת את פעירת התהום ואת כיסויה " (דניס ואס, עץ הקול)
- (7) " אם נדבר לא יקשיבו לדברינו, ואם יקשיבו לא יבינו. עוד מעט גם את שמותינו יטלו. אם בכל זאת נרצה לשמור עליהם, יהיה עלינו לאזור את כל כוחותינו כדי שישרוד דבר מה מאתנו, דבר מה ממה שהיינו. (פרימו לוי, הזהו האדם עמ. 26)
- (8) (חלום) " כאן נמצאת אחותי וכמה חברים, לא ברור לי מי מהם בדיוק, ורבים אחרים. כולם מקשיבים. אני מספר על הצפירה...אני מספר גם על הרעב המציק לנו כאן...כמה דברים עליי לספר ! אבל אני מבחין שאין מאזינים בתשומת לב. אדרבה, הם ממש אדישים: משוחחים ביניהם על נושאים אחרים כאילו אינני ביניהם. אחותי מתבוננת בי, קמה ומסתלקת בלי אומר. צער אינסופי מתפשט בגופי...מוטב לי לחזור למציאות." שם, עמ. 63)
- (9) " היחס של האדם לדיבור הוא כפול : הדיבור קורא לו לבוא אל הקיום הייחודי שלו. כשקוראים לו בשמו, הוא מוזמן לתפוס מקום בעולם הייצוגים, מחד, ומאידך, כשהוא מדבר, הוא קורא לדברים ולאנשים לבוא אל הייצוג בעולמו...האדם, החומק מן הייצוג, הוא המקור החדש לשפה המייצגת את העולם...דיבורו של הילד שובר, כשהוא משתמש בסימנים המוסכמים, את מה שמוסכם בהם. הוא מעשיר אותם במובן שלא היה בהם לפני כן, ואשר מקבל משמעות רק על ידו. (דניס ואס, "הזמן של התשוקה ")

10) " הפנים שהושחתו, הם הפנים שהדיבור אינו מאיר עוד, הפנים שאינן מעידות על השפעת הדיבור " העושה את האדם " (שם)...השחתת הפנים הנוראה ביותר אינה זו שהיא תוצאה מתאונה, מדם או צלקות, או זו שבאה מקיבעון המוות, אלא זו של הפסיכוזא : הפרדוקס של פני אדם שהדיבור נטש, פנים בלי קול..." (שם)

11) " הורבינק היה לא-כלום, בנו של המוות, בן של אושוויץ. הוא נראה כבן שלוש, איש לא ידע עליו דבר, הוא לא ידע לדבר ולא היה לו שם: את השם המוזר הזה, הורבינק, אנחנו נתנו לו, אולי אחת הנשים, שפירשה בהברות הללו את אחת מן המילים הלא-ברורות שפלט הקטן מדי פעם, הוא היה משותק ממותניו ומטה ורגליו היו מנוונות, דקות כמקלות. אבל עיניו, האבודות בתוך פניו המשולשים והכחושים, ברקו חיוניות להחריד, מלאות תביעה, רצון להשתחרר מכבלים, לגפץ את קבר האילמות. המילה שחסרה לו, שאיש לא טרח ללמדו, הצורך במילה, דחק במבטו בדחיפות העלולה להתפוצץ. היה זה מבט פראי ואנושי כאחד, יתירה מזו, מבט בוגר ושופט שאיש מאתנו לא היה מסוגל להיענות לו, כה טעון היה עוצמה וכאב...הורבינק, שהיה בן שלוש ואולי נולד באושוויץ ולא ראה עץ מימיו, הורבינק שלחם כגבר עד הנשימה האחרונה כדי לכבוש לו כניסה לעולמם של בני-האדם...הורבינק חסר השם, שגם אמתו הזעירה סומנה בקעקוע, מת בימים הראשונים של מרס 1945, חופשי אבל לא נגאל. דבר לא נשאר ממנו: הוא מתועד באמצעות המילים האלה שלי. (פרימו לוי, " ההפוגה " עמ.18)

לקרא עוד: " האיש שקנה ימי הולדת " מאת אדולפו גרסיה אורטגה אבן חושן הו"ל

(ניסיון דמיוני להחיות את הורבינק ולתת לו ביוגרפיה , לגאול אותו מאילמותו)